

HERMANIS PAUKSŠ

PAIPALU NAKTS

(dramatiska poēma)

1.PAIPALA
2.PAIPALA
3.PAIPALA
GRĀFS
IEMĪĻOTĀ
ZAKĪTIS
1.LAUPĪTĀJS
2.LAUPĪTAJS

1. skats

1.PAIPALA. Cik skaista nakts...
2.PAIPALA. Ak!... Un cik spoži mirdz zvaigznes!...
3.PAIPALA. Tik spoži, ka gribas kaut ko tādu!... kaut ko tādu!... kaut ko tādu!
1. ,2. PAIPALAS. Mums arī!

PAIPALAS DZIED.

1.PAIPALA. Klusu!... Kāds nāk!...
2.PAIPALA. Tas ir Grāfs!...
3.PAIPALA. Jā – tas ir Grāfs ar savu Iemīļoto!... Mūkam!

PAIPALAS AIZMŪK.

2. skats

UZNĀK GRĀFS AR SAVU IEMĪĻOTO.

GRĀFS. Ak! Jūs esat tik daiļa!
IEMĪĻOTĀ. Točna?
GRĀFS. Jei bogu! Jums ir tik zilas acis!
IEMĪĻOTĀ. Šķelmis tāds! Vai – tik jūs negribējāt teikt – zaļas?
GRĀFS. Nē - es gribēju teikt – dzeltenas.
IEMĪĻOTĀ. Točna? Bet varbūt – rozā?
GRĀFS. Varbūt. Bet nerunāsim par tik neiespējamām lietām!

IEMĪĻOTĀ. Kāpēc? Vai tad mīlestībā kaut kas ir arī neiespējams?

GRĀFS. Jums taisnība – mīlestībā viss ir iespējams. Jei bogu – pat lokomotīves kurtuvē viegli apceptas vārdes!

IEMĪĻOTĀ. Točna! Bet kāpēc tieši apceptas?

GRĀFS. Un kādas tad jūs vēlētos?

IEMĪĻOTĀ. Nu... varbūt... svaigi dīrātas!

GRĀFS. Ak!... Jūsu acis ir tik rozā!... Kā svaigi dīrātas vārdes!

IEMĪĻOTĀ. Vai tās jūs valdzina?

GRĀFS. Jei bogu! To dēļ es varētu pat sajukt prātā!

IEMĪĻOTĀ. Točna? Tad kāpēc jūs to nedarāt?

GRĀFS. Uzskatiet, ka es to esmu jau izdarījis! Vai drīkstu izlūgties vienu skūpstu?

IEMĪĻOTĀ. To nē...

GRĀFS. Tad varbūt kādu mazu faking?

IEMĪĻOTĀ. Točna! Tas būtu tik romantiski...

GRĀFS. Jei bogu? Tad nāciet!

IEMĪĻOTĀ. Bet es baidos, ka par to var uzzināt māte!

GRĀFS. Jūsu māte vai manējā?

IEMĪĻOTĀ. Kā – vai tad jums ir arī māte?!

GRĀFS. Nē – es esmu bārenis. Jei bogu! Un jūs?

IEMĪĻOTĀ. Es arī. Točna.

GRĀFS. Tad varbūt atļausit aiztecēt pēc prezervatīviem?

IEMĪĻOTĀ. Teciet!

GRĀFS. Jau teku!

IEMĪĻOTĀ. Vai es jūs kādreiz vēl redzēšu?

GRĀFS. Nez vai. Dzīve ir pārāk nežēlīga. It sevišķi tas attiecas uz mīlētājiem.

IEMĪĻOTĀ. Točna. Bet ko tad man tagad darīt?

GRĀFS. Iedodiet man par piemiņu kādu no savām acīm. Vismaz kreiso!

IEMĪĻOTĀ. Redz, ko sagribējis! Buržujs nolādētais!

GRĀFS. Es neesmu buržujs! Es esmu feodālis!

IEMĪĻOTĀ. Tad kraties fiksāk uz savu feodu pēc prežiem, un lai manas rozā acis tevi te vairs neredzētu!

GRĀFS. Nekad, nekad vairs?... Bet fakings?

IEMĪĻOTĀ. Meklē saviem fakingiem citu mauku – es esmu nolēmusi iestāties klosterī!

GRĀFS. Jei bogu?

IEMĪĻOTĀ. Točna!

GRĀFS. Labi – tad es teku! (*PROM*)

IEMĪĻOTĀ. Fakings!...

3. skats

UZNĀK PAIPALAS.

1. PAIPALA. Šī ir paipalu nakts – vai nevēlaties zupu?
2. PAIPALA. Šī ir paipalu nakts – vai nevēlaties siļķi?
3. PAIPALA. Šī ir paipalu nakts – vai negribat pa purnu?
- IEMĪĻOTĀ. Pārāk daudz piedāvājumu tik īsā laika sprīdī – es nespēju izvēlēties.
1. PAIPALA. Tad nāciet mums līdz!
- IEMĪĻOTĀ. Uz kuriem?
2. PAIPALA. Vienalga uz kuriem!
3. PAIPALA. Ka tikai prom!
1. PAIPALA. Jo mēs esam paipalas!
- IEMĪĻOTĀ. Točna?
- PAIPALAS. Točna!
2. PAIPALA. Un šī ir paipalu nakts!
- IEMĪĻOTĀ. Točna?
- PAIPALAS. Točna!
3. PAIPALA. Vai redzat, cik spoži pie debesīm mirdz zvaigznes?
- IEMĪĻOTĀ. Točna?
- PAIPALAS. Točna! (*DZIED UN DEJO*)
1. PAIPALA. Klusu!... Kāds nāk!...
2. PAIPALA. Tie ir laupītāji!...
3. PAIPALA. Jā – tie ir laupītāji un viņiem ir pistoles!
- IEMĪĻOTĀ. Točna!
3. PAIPALA. Mūkam!
- 1., 2. PAIPALAS. Mūkam!

PAIPALAS AIZMŪK. IEMĪĻOTĀ NOSLĒPJAS.

4. skats

UZNĀK DIVI LAUPĪTĀJI.

1. LAUPĪTĀJS. Tā – klāt esam...
2. LAUPĪTĀJS. Tātad tepat kaut kur tuvumā ir jābūt Mazajam Zaķītim!
1. LAUPĪTĀJS. Gan jau viņš kaut kur tepat tuvumā arī ir...
2. LAUPĪTĀJS. Kaut kur paslēpies?
1. LAUPĪTĀJS. Kā tad... Mazais Zaķītis vienmēr kaut kur paslēpjas... Tāds viņš ir... Nebēdnieks...
2. LAUPĪTĀJS (*SMEJAS*). Nebēdnieks gan!...
1. LAUPĪTĀJS. Tā kā vēsi kļūst... Vai nesakursim sārtu?
2. LAUPĪTĀJS. Jā – tā kā derētu tāds neliels autodafe... Nez, vai Džordāno Bruno vēl ir dzīvs?

1. LAUPĪTĀJS. Kur nu! Šo nokurināja jau sešpadsmitajā gadsimtā!
2. LAUPĪTĀJS. Un meitene Žanna?
1. LAUPĪTĀJS. Jā – tā arī jau nokurināta.
2. LAUPĪTĀJS. Un kurā gadsimtā tad šī?
1. LAUPĪTĀJS. Vai – to gan es vairs neatceros...
2. LAUPĪTĀJS. Slikti. Tev sāk pieklibot atmiņa. Skleroze ir pirmais solis uz intelekta degradēšanos.
1. LAUPĪTĀJS. Intelektuālis atradies!... Uzprasi vēl, kurā gadā notika referendums par Jēzus krustā sišanu!
2. LAUPĪTĀJS. Es neatbalstu referendumus. Manuprāt, pūlis nav spējīgs lemt par sabiedriski nozīmīgiem pasākumiem.

IEMĪLOTĀ NOŠĶAUDĀS.

1. LAUPĪTĀJS. Taisnība.
2. LAUPĪTĀJS. Vesels!

*IEMĪLOTĀ NOŠĶAUDĀS VĒLREIZ. LAUPĪTĀJI SĀK ŠAUT.
IEMĪLOTĀ NOKRĪT.*

1. LAUPĪTĀJS. Ej, paraugi, ko mēs tur nogāzām!
2. LAUPĪTĀJS. Tas ir kaut kas mīksts un silts.
1. LAUPĪTĀJS. Ja mīksts un silts, tad tie ir pupi. Bet ja pupi, tad turpat tuvumā vajadzētu būt arī kādai supermodelei.
2. LAUPĪTĀJS. Nav...
1. LAUPĪTĀJS. Tad šī būs nobijusies un kaut kur aizmukusi.
2. LAUPĪTĀJS. Bez pupiem?
1. LAUPĪTĀJS. Jā – nu viņas karjerai beigas...

5. skats

UZNĀK GRĀFS.

GRĀFS. Es atvainojos!...

LAUPĪTĀJI. Mēs piedodam.

GRĀFS. Ja es pareizi sapratu, tad ir sākušās lielās zaķu medības? Es dzirdēju šāvienus!

1. LAUPĪTĀJS. Jā... šāvieni... Tie liek straujāk pukstēt īsta vīra sirdij!... Vai nav tiesa grāfa kungs?
2. LAUPĪTĀJS. Un zaķu medības!...

GRĀFS. Jā!... Lielās zaķu medības!... Ar dzinējseskiem!... Vai nevēlaties šampānieti, kungi?

1. LAUPĪTĀJS. O!...
2. LAUPĪTĀJS. Šampānieti gan nē!

GRĀFS. Bet ko tad? Es likšu tūlīt atnest!

6. skats

UZSKRIEN PAIPALAS.

1. PAIPALA. Varbūt zupu?
1. LAUPĪTĀJS. Varbūt...
2. PAIPALA. Varbūt siļķi?
2. LAUPĪTĀJS. Varbūt...
3. PAIPALA. Varbūt pa purnu?
1. LAUPĪTĀJS. O!...
2. LAUPĪTĀJS. Nē – pa purnu gan nē!
- GRĀFS. Bet ko tad? Es likšu tūlīt atnest!
1. PAIPALA. Un neaizmirstiet, ka šī ir paipalu nakts!
1. LAUPĪTĀJS. To nav iespējams aizmirst!
2. PAIPALA. Vai redzat, cik spoži pie debesīm mirdz zvaigznes?
2. LAUPĪTĀJS. To nav iespējams neredzēt!
3. PAIPALA. Tikpat spoži ka svaigi nodīrātu mīlētāju acis!

PAIPALAS DEJO UN DZIED. PROM.

7. skats

- GRĀFS. Kas te bija?
1. LAUPĪTĀJS. Kad tad?
- GRĀFS. Nupat kā!
2. LAUPĪTĀJS. Mēs.
- GRĀFS. Apsveicu!... Jūs brīnišķīgi dziedat!...
1. LAUPĪTĀJS. O, jā! Bet tas vēl ir nieks salīdzinājumā ar to, kā mēs dziedam tad, kad esam līdz nāvei piedzērušies!
 2. LAUPĪTĀJS. Vai uzdziedāt vēl kaut ko?
- GRĀFS. Ja drīkstu lūgt...
- IEMĪĻOTĀ (*PIELEC KĀJĀS*). Nē, nedrīkstat!
1. LAUPĪTĀJS. Tas ir viņš!
- GRĀFS. Nē – tā ir viņa!
2. LAUPĪTĀJS. Nē taču! Viņš! Mazais Zaķītis!
- GRĀFS. Mazais Zaķītis?... Jā... var sacīt arī tā...
- LAUPĪTĀJI. Vai ne!... (*SMEJAS*)
- GRĀFS. Patiešām!... (*SMEJAS*) Bet patiesībā tā ir mana iemīļotā!... (*SMEJAS*)
1. LAUPĪTĀJS. Jā... var sacīt arī tā...

GRĀFS. Vai ne?... (*SMEJAS*)

LAUPĪTĀJI. Patiešām!... (*SMEJAS*)

2. LAUPĪTĀJS. Bet patiesībā tas ir Mazais Zaķītis! Mums te ir norunāta satikšanās!

GRĀFS. Ne – tā ir mana iemīlotā, un mums te ir norunāta satikšanās! (*IEMĪLOTAJAI*) Atzīsties taču beidzot, kas tu esi – Mazais Zaķītis vai mana iemīlotā?

IEMĪLOTĀ. Patiesībā es esmu ceturta paipala!

8. skats

PARĀDĀS PAIPALAS.

1. PAIPALA. Jo šī taču ir paipalu nakts!

2. PAIPALA. Vai redzat, cik spoži pie debesīm mirdz zvaigznes?

3. PAIPALA. Vai dzirdat, cik strauji pukst mīlētāju sirdis?

PAIPALAS DEJO UN DZIED, TAD KOPĀ AR IEMĪLOTO PROM.

9. skats

GRĀFS. Tā!... Mana iemīlotā aizgāja paipalās!...

1. LAUPĪTĀJS. Nē – Mazais Zaķītis aizgāja paipalās!

GRĀFS. Nu – man vienalga – galvenais, ka viņai bija rozā acis!

2. LAUPĪTĀJS. Nu ja – paipala paliek paipala...

10. skats

UZSKRIEN MAZAIS ZAĶĪTIS.

ZAĶĪTIS. Sveiki, vīri!

1. LAUPĪTĀJS. Vai!... Mazais Zaķītis atskrēja!...

GRĀFS. Pagaidiet, pagaidiet! Jūs pats sacījāt, ka Mazais Zaķītis aizgāja paipalās!

2. LAUPĪTĀJS. Nē, grāfa kungs – tas bijāt jūs, kurš teica, ka paipalās aizgāja jūsu iemīlotā!

GRĀFS. Jei bogu! Un lai viņa tur paliek, jo Mazais Zaķītis man patīk daudz labāk!

ZAĶĪTIS. Vai tiešām?

GRĀFS. Jā – nāc, lai tevi skūpstu!

LAUPĪTĀJI. Neej!

ZAĶĪTIS. Kāpēc? Man patīk, ka mani skūpstā!

1. LAUPĪTĀJS. Tad nāc šurp – mēs paši tevi skūpstīsim!

ZAĶĪTIS. Labi – es nāku!

GRĀFS. Nē, nāc labāk pie manis! Es tomēr esmu grāfs nevis kaut kāds prasts lielceļa laupītājs!

LAUPĪTĀJI ŠAUJ, GRĀFS NOKRĪT.

2. LAUPĪTĀJS. Uzmanīgāk ar izteicieniem, grāfa kungs! Mēs neesam prasti!
 1. LAUPĪTĀJS. Mēs esam ļoti smalki lielceļa laupītāji!
 2. LAUPĪTĀJS. Mēs ēdot protam lietot nazi un dakšīņu!
 1. LAUPĪTĀJS. Jā – un nekad nekāpjām uz poda ar netīrām kājām!
 2. LAUPĪTĀJS. Mēs, starp citu, esam studējuši ārzemēs!
 1. LAUPĪTĀJS. Jā – tieslietas un tautsaimniecību!
 2. LAUPĪTĀJS. Un mākslas vēsturi!
 1. LAUPĪTĀJS. Mēs protam atšķirt Botičelli no Savrāsova!
 2. LAUPĪTĀJS. Un Rembrantu no Van Reina!
 1. LAUPĪTĀJS. Un Velaskēzu no Žoržas Sandas!
 2. LAUPĪTĀJS. Jā – Velsakēzam ir mazāki pupi!
 1. LAUPĪTĀJS. Jā – pēc šīs pazīmes mēs spētu atšķirt pat daiļslidotāju no govīm!
 2. LAUPĪTĀJS. Ar noteikumu, ka govīm nebūtu kājās slidu!
 1. LAUPĪTĀJS. Govs bez slidām – tas ir nonsens!
 2. LAUPĪTĀJS. Bet es taču neiebilstu!
 1. LAUPĪTĀJS. Un kurš tad ieobilst?
 2. LAUPĪTĀJS. Es nē.
 1. LAUPĪTĀJS. Es arī nē...
- ZAĶĪTIS. Es arī neieobilstu, ja kāds tagad mani beidzot tomēr noskūpstītu!
2. LAUPĪTĀJS. Nu? Kurš ies viņu bučot?
 1. LAUPĪTĀJS. Ej tu – man vairs nav noskaņojuma!
 2. LAUPĪTĀJS. Nē – viens es neiešu – vienam bučoties ir garlaicīgi!
 1. LAUPĪTĀJS. Tad nebučojies viens – bučojies ar Mazo Zaķīti!
- ZAĶĪTIS. Labi – kamēr jūs tur prātojat, es eju bučoties ar grāfu!
2. LAUPĪTĀJS. Vai prāts! Viņš taču ir nošauts!
- ZAĶĪTIS. Jo labāk – tāpat nepretosies!
2. LAUPĪTĀJS. Es arī nepretošos!
- ZAĶĪTIS. Ar nošautu tomēr drošāk.
2. LAUPĪTĀJS. (1. laupītājam). Vai tu vari mani tagad labi ātri nošaut?
 1. LAUPĪTĀJS. Kāpēc tāda steiga?
 2. LAUPĪTĀJS. Pēkšņi šausmīgi sagriebējās, lai Mazais Zaķītis mani nobučo!
 1. LAUPĪTĀJS. Šaujies pats! Es tev neesmu nekāds labais onkulis!
 2. LAUPĪTĀJS. Es nedrīkstu šauties pats! Tad taču es skaitīšos pašnāvnieks! Tad taču neviens vairs negribēs mani apbedīt svētītā zemē!
 1. LAUPĪTĀJS. Toties tevi nobučos Mazais Zaķītis!
 2. LAUPĪTĀJS. Nu zini – vienas bučas dēļ ļaut, lai tevi aprok kaut kur grāvmalā!...
 1. LAUPĪTĀJS. Nevis mani, bet tevi!
 2. LAUPĪTĀJS. Tieši par to jau es uztraucos!

1. LAUPĪTĀJS. Nu labi – neuztraucies! (*NOŠAUJ 2. LAUPĪTĀJU*)
2. LAUPĪTĀJS (*MIRDAMS*). Paldies tev... No manis – aliņš...
1. LAUPĪTĀJS. Tikai neaizmirsti!
2. LAUPĪTĀJS. Kad es esmu kaut ko aizmirsis! Tas biji tu, kurš aizmirsā, kad Žannu Darku sadedzināja uz sārta!
1. LAUPĪTĀJS. Labi, labi – nerunāsim tagad par tik seniem notikumiem!

11. skats

UZSKRIEN PAIPALAS UN IEMĪĻOTĀ.

1. PAIPALA. Šī ir paipalu nakts – vai nevēlaties zupu?
 2. PAIPALA. Šī ir paipalu nakts – vai nevēlaties siļķi?
 3. PAIPALA. Šī ir paipalu nakts – vai negribat pa purnu?
- IEMĪĻOTĀ. Bet varbūt kādu skūpstu?
1. LAUPĪTĀJS. (*PAR 2. LAUPĪTĀJU*) Viņš grib!
 1. PAIPALA. Zupu?
 2. PAIPALA. Siļķi?
 3. PAIPALA. Varbūt pa purnu?
 1. LAUPĪTĀJS. Nē – to ceturto!
- IEMĪĻOTĀ. Vienu vai četrus?
1. LAUPĪTĀJS. Nu jau viņam tas ir gluži vienalga...
- IEMĪĻOTĀ. Ar tādiem, kam vienalga, es nebučojos! (*PROM*)
- PAIPALAS. Mēs arī! (*DZIEDĀDAMAS UN DEJODAMAS PROM*)

12. skats

1. LAUPĪTĀJS. (*2. LAUPĪTĀJAM*). Piedod, Arčibald, bet tava nāve bija veltīga...
2. LAUPĪTĀJS. Tā jau es domāju...
1. LAUPĪTĀJS. Pie visa vainīgas ir tās sasodītās paipalas!
2. LAUPĪTĀJS. Tā jau es domāju...
1. LAUPĪTĀJS. Toties tevi tagad apbedīs svētītā zemē.
2. LAUPĪTĀJS. Tā jau es domāju...
1. LAUPĪTĀJS. Nedomā vairs, jo tūlīt Mazais Zaķītis bučos nošauto grāfu...
2. LAUPĪTĀJS. Tā jau es domāju...
1. LAUPĪTĀJS. Apnīcis tu man esi ar to savu domāšanu!
2. LAUPĪTĀJS. Tā jau es domāju...
1. LAUPĪTĀJS (*ŠAUJ VAIRĀKAS REIZES*). Filozofs atradies... Vēl gribi?
2. LAUPĪTĀJS. Nu jau pietiks...

1. LAUPĪTĀJS. Tad guli!
2. LAUPĪTĀJS. Ar labu nakti!
1. LAUPĪTĀJS. Viss kārtībā, Zaķīt – vari bučot grāfu!
- ZAĶĪTIS. Nu tad – uzmanību! (*NOBUČO GRĀFU*)
- GRĀFS. Kas tu esi, Mazais Zaķīt?
- ZAĶĪTIS. Es esmu Mazais Zaķītis...
- GRĀFS. Zaķītis?...
- ZAĶĪTIS. Jā... taču nevis parasts zaķītis, bet Mazais... Mazais Zaķītis...
1. LAUPĪTĀJS (*2. LAUPĪTĀJAM*). Ejam prom! Man te kļūst garlaicīgi!
2. LAUPĪTĀJS. Pagaidi! Var gadīties, ka Mazais Zaķītis mani tomēr nobučo! Tad arī es atdzīvošos!
1. LAUPĪTĀJS. Ja tu tūlīt necelsies, tad es pats tevi nobučošu!
2. LAUPĪTĀJS. Labi jau, labi! (*PIELEC KĀJĀS*) Te tev nu bija – sarunājām tikšanos ar Mazo Zaķīti, bet viņš tagad bučojas ar grāfu!
1. LAUPĪTĀJS. Tādi tie mazie zaķīši ir – kā pamana tuvumā kādu grāfu, tā tūlīt lien bučoties!
- ZAĶĪTIS. Vai jūs vēl ilgi tur?!
2. LAUPĪTĀJS. Mēs jau beidzām. Un jūs?
- ZAĶĪTIS. Mēs tagad tikai tā pa īstam sāksim!
1. LAUPĪTĀJS. Pa īstam gan labāk nesāciet – būs baigie mēsli!
- ZAĶĪTIS. Nu labi – tad mēs sāksim pa jokam, bet nobeigsim pa īstam. Vai jūs arī piedalīsities?
2. LAUPĪTĀJS. Nē – mums nav tik daudz naudas – mēs aizejam!
1. LAUPĪTĀJS. Bet nedomājiet, ka mēs kaut ko aizmirsīsim!
2. LAUPĪTĀJS. Nē – mēs atcerēsimies visu!
1. LAUPĪTĀJS. Jā – gan to, kā Prometejs nozaga dieviem uguni!
2. LAUPĪTĀJS. Jā – gan to, kā atēnieši lika Sokrātam izdzert indi!
1. LAUPĪTĀJS. Jā – gan to, kā vandāļi izlaupīja Romu!
2. LAUPĪTĀJS. Jā – un arī to, kā romieši nopostīja Karātgu!
1. LAUPĪTĀJS. Jā – un arī to, kā Napoleons nodedzināja Maskavu!
2. LAUPĪTĀJS. Bet visilgāk mēs atcerēsimies to, kā jūs ar grāfu te abi bučojāties!
1. LAUPĪTĀJS. Nāvi mazajiem zaķīšiem!
2. LAUPĪTĀJS. Nāvi feodāļiem!
1. LAUPĪTĀJS. Brūtgāns un brūte!
2. LAUPĪTĀJS. Kis, kis kauns – biksēs auns!
1. LAUPĪTĀJS. Gvarde mirst, bet nepadodas!

ABI LAUPĪTĀJI DZIEDĀDAMI AIZIET.

13. skats

- GRĀFS. Viņiem ir skaistas balsis... Jei bogu!

ZAĶĪTIS. Bet man?
 GRĀFS. Tev ir skaistas krūtis.
 ZAĶĪTIS. Točna? Bet acis?
 GRĀFS. Tās gan tev ir pretīgas!... Zilas...
 ZAĶĪTIS. Tu gribēji teikt – zaļas!
 GRĀFS. Zaļas?!... Nē – es gribēju teikt – rozā!... Jei bogu, rozā!... Rozā kā divas svaigi dīrātas vārdes!...
 ZAĶĪTIS. Točna? Vai tās tevi valdzina?
 GRĀFS. To dēļ es varētu pat sajukt prātā! Jei bogu!
 ZAĶĪTIS. Nu – tad kāpēc tu to nedari?
 GRĀFS. Uzskati, ka es to esmu jau izdarījis! Vai drīkstu izlūgties vēl vienu skūpstu?
 ZAĶĪTIS. To nē...
 GRĀFS. Bet ko tad?
 ZAĶĪTIS. Varbūt kādu mazu faking?
 GRĀFS. Jei bogu! Tas būtu tik romantiski!
 ZAĶĪTIS. Točna? Tad nāc!
 GRĀFS. Bet es baidos, ka par to var uzzināt māte!
 ZAĶĪTIS. Tava māte vai manējā?
 GRĀFS. Jei bogu! Es taču esmu bārenis!
 ZAĶĪTIS. Točna – es arī – manus vecākus nogalināja tie tur abi laupītāji!
 GRĀFS. Nu, nu – manējos arī... Es tad nu tagad aiztecēšu pēc prezervatīviem!
 ZAĶĪTIS. Teci! Vai es tevi vēl kādreiz redzēšu?
 GRĀFS. Nez vai. Dzīve ir pārāk nežēlīga. Jei bogu! It sevišķi pret mazajiem zaķīšiem un grāfiem...
 ZAĶĪTIS. Točna? Bet ko tad man tagad darīt?
 GRĀFS. Iedod man par piemiņu kādu no savām krūtīm! Vismaz kreiso!
 ZAĶĪTIS. Redz, ko sagribējis! Buržujs nolādētais!
 GRĀFS. Es neesmu buržujs! Es esmu feodālis! Jei bogu!
 ZAĶĪTIS. Točna? Tad kraties fiksāk uz savu feodu pēc prežiem, un lai manas rozā acis tevi te vairs neredzētu!
 GRĀFS. Nekad, nekad vairs? Bet fakings?
 ZAĶĪTIS. Meklē saviem fakingiem citu mauku! Es esmu nolēmusi iestāties klosterī!
 GRĀFS. Jei bogu? Labi – tad es teku! (*PROM*)

14. skats

UZNĀK PAIPALAS UN IEMĪĻOTĀ.

1. PAIPALA. Šī ir paipalu nakts!
 ZAĶĪTIS. Es zinu...

2. PAIPALA. Vai redzi, cik spoži pie debesīm mirdz zvaigznes?

ZAĶĪTIS. Redzu...

3. PAIPALA. Grāfs vairs neatgriezīsies.

ZAĶĪTIS. Es zinu...

IEMĪĻOTĀ. Es arī viņu kādreiz mīlēju...

ZAĶĪTIS. Es zinu...

IEMĪĻOTĀ. Un arī laupītāji vairs neatgriezīsies...

ZAĶĪTIS. Es zinu...

IEMĪĻOTĀ. Vai arī viņus tu mīlēji?

ZAĶĪTIS. Ļoti...

IEMĪĻOTĀ. Es arī...

1. PAIPALA. Nāc labāk paipalās!

2. PAIPALA. Jo šī ir paipalu nakts!

3. PAIPALA. Zvaigznes tik spoži pie debesīm mirdz tikai paipalu naktī!

ZAĶĪTIS. Es nāku! (*KOPĀ AR IEMĪĻOTO UN PAIPALĀM DZIED UN DEJO*)

24.09.2000.